

Θάνατος

Συντάχθηκε απο τον/την Μαίρη Μπρούσου
Τετάρτη, 24 Μαΐου 2006 19:00

«Γιατί στον ύπνο του θανάτου, τι είδους όνειρα μπορούνε να 'ρθουν, όταν πια έχουμε βγάλει τη θνητή θηλιά από το λαιμό;»

Dion Fortune

Η ζωή μας είναι ένα σύμπλεγμα από όλα όσα μας επιτράπηκαν να ονειρευτούμε. Μέσα σ' αυτά υπάρχουν και κάποιες ιδιαίτερες στιγμές όπου παρ' όλο το θόρυβο της καθημερινότητας δημιουργείται ένα κενό. Ο απειροελάχιστος χρόνος που διαρκεί η συνειδητοποίηση αυτού του κενού είναι αρκετός για να μας κάνει να κλείσουμε τα μάτια τρομοκρατημένοι και να γυρίσουμε με ακόμη μεγαλύτερη μανία στα προβλήματα αυτού που αποκαλούμε «ζωή» μας. Μη θέλοντας να παραδεχτούμε ούτε για μια στιγμή την αδυναμία μας να μην φοβηθούμε μπροστά στην ιδέα της ανυπαρξίας.

Στο άρθρο αυτό θα μας απασχολήσει το θέμα του φυσικού - και όχι μόνο - θανάτου και οι προεκτάσεις του. Θα περιπλανηθούμε στα μυστικιστικά μονοπάτια που χάραξαν κάποιοι πριν από εμάς και είχαν την καλοσύνη (;) να αφήσουν κάποιες δάδες φωτός ξοπίσω τους. Δεν έχω βέβαια την αυταπάτη ότι μέσα από ένα άρθρο θα μπορούσα να σας κάνω να μην φοβάστε αλλά αυτό που ξέρω καλά είναι ότι μπορώ να ανάψω ένα μικρό κεράκι που με την αχνή του φλόγα θα φωτίσει, έστω και λίγο, το πιο σκοτεινό από όλα τα μυστήρια: τον θάνατο.

Όλα τα απόκρυφα τάγματα έχουν ως κύρια τελετή αυτήν της μύησης. Και σχεδόν σε όλα η τελετή αυτή είναι η θεατρική πράξη που αναπαριστά τον θάνατο του παλιού και τη γέννηση του νέου εαυτού του «νεοσύλλεκτου». Είναι άραγε τόσο σημαντική προϋπόθεση το να αφήσει κάποιος τον παλιό του εαυτό για χάρη της νέας ζωής του; Προσωπικά θα έλεγα μάλλον όχι! (βλέπω ήδη ζωγραφισμένη την έκπληξη στα μάτια σας...). Το ζητούμενο εδώ δεν είναι απλά να πεθάνει το παλιό για να κάνει χώρο στο καινούργιο. Ισχύει βέβαια και αυτό αλλά δεν είναι ο κύριος στόχος. Ο κύριος στόχος είναι να περάσεις μέσα από τις Πύλες του Θανάτου και να βγεις ζωντανός. Η κοινή λογική μας λέει ότι η μύηση απλά και μόνο για την μύηση δεν έχει καμία πραγματική αξία. Μπορείς κάλλιστα να νομίζεις ότι άφησες πίσω τον παλιό σου εαυτό αλλά, ας μη γελιομαστε, πόσοι απ' όσους γνωρίζετε είναι πραγματικά σε θέση να κάνουν κάτι τέτοιο; Θέλει αγώνα η υπόθεση και μάλιστα από εκείνο το είδος που δεν θα σας πει κανείς του κανόνες πέρα από τον ίδιο τον εαυτό σας.

Και για να μην θεωρητικολογούμε περισσότερο απ' όσο χρειάζεται ας δούμε τι μας γράφει η περίφημη Dion Fortune για το μυστήριο του θανάτου: «Οι ψυχές που έχουν κάποια εσωτερική ανάπτυξη περνάνε το κατώφλι (ενν. του θανάτου) με πλήρη συνείδηση, γιατί, παρόλο που το φυσικό σώμα αρχίζει να ναρκώνεται, δεν παθαίνει το ίδιο και η ψυχή. Η τελευταία εξακολουθεί να έχει συνείδηση. Όποιος έχει πέσει σε έκσταση γνωρίζει ότι η συνείδηση μπορεί να μεταφερθεί από το σώμα στην ψυχή και να διατηρηθεί ακμαία. Αυτό ακριβώς γίνεται με το θάνατο. Η συνείδηση μεταφέρεται από το σώμα στην ψυχή και η ψυχή αναχωρεί για το δικό της τόπο στα Εσωτερικά Πεδία, παίρνοντας τη συνείδηση μαζί της.»

Τώρα εσείς μπορεί να αναρωτιέστε σε τι θα σας χρησίμευε κάτι τέτοιο. Τα πράγματα είναι μάλλον απλά. Είστε σίγουροι ότι εκεί, στα «Εσωτερικά Πεδία», δεν θα πρέπει να συνεχίσετε να επιλέγετε το δρόμο σας οι ίδιοι; Ή τουλάχιστον, αν υποθέσουμε, ότι ως ενσάρκωμένα όντα ήρθατε για να εξελιχθείτε δεν θα ήταν λογικό και επόμενο να συνεχίσετε την ίδια πορεία και μετά τον φυσικό θάνατο; Εδώ κάπου η απάντηση θα πρέπει να είναι θετική ειδάλλως παρατήστε το παρόν άρθρο και ασχοληθείτε με κάτι άλλο.

Και περνάμε στο «παρασύνθημα». Για να πεθάνουμε συνειδητοί θα πρέπει να έχουμε ζήσει με τον ίδιο τρόπο. Δεν πιστεύω να έχετε την απαίτηση να εξελιχθείτε μονομιάς - ακόμη κι αν υποψιάζεστε ότι αυτό μπορεί να προέλθει από το σοκ του επικείμενου θανάτου. Υπάρχουν πολλές σχολές, πολλά τάγματα και πάμπολλες αδελφότητες που διαλαλούν ότι θα μπορούσαν να σας βοηθήσουν σ' αυτό. Παρ' όλα αυτά όλοι μας προοριζόμαστε για την προσωπική στιγμή του θανάτου μας η οποία, όπως είπα και πριν, είναι καθαρά προσωπική. Τώρα, αν θελήσει κάποιος να σας βοηθήσει στην μετέπειτα πορεία σας, μετά το πέρασμα των Πυλών, καλό θα ήταν να αναρωτηθείτε, ενόσω βρίσκεστε στη ζωή, «με τι αντάλλαγμα;». Γιατί λοιπόν να ζητήσετε βοήθεια για να πεθάνετε αφού μπορείτε και μόνοι σας να τα καταφέρετε μια χαρά;

Επειδή όμως αρχίσαμε να μπαίνουμε σε πραγματικά απαγορευμένους συλλογισμούς ας στρέψουμε την προσοχή μας στο θέμα έτσι όπως το αντιλαμβάνεται ο «απλός» άνθρωπος. Η καθημερινότητα και ο αγώνας για την επιβίωση απομυζά σχεδόν όλη μας την ενέργεια με αποτέλεσμα να μην κάνουμε αυτά που πραγματικά θέλουμε.

Η πρώτη τεχνική, λοιπόν, λέει: γράψου σε μια σχολή γιόγκα (για να είσαι αναγκασμένος/η να πηγαίνεις αφού την πλήρωσες), πάρε δέκα βιβλία αναζήτησης (για να σε βάλουν σε σκέψεις αντί να βάλεις εσύ ο ίδιος το μυαλό σου να σκεφτεί) και τρέχα σε άλλες τόσες διαλέξεις ερευνητών (για να συναναστραφείς με ανάλογους ανθρώπους και να αποφύγεις τους γνωστούς σου που σε βλέπουν, λίγο ως πολύ, σαν εξωγήινο).

Υπάρχει όμως και μια άλλη μυστική - και σαφώς πιο επικίνδυνη - τεχνική που αντιτάσσει: ζήσε και επιβίωσε όντας εσύ! Τώρα, πόσο πιο απλή τεχνική από αυτή να σας προτείνω; Μισό λεπτό... είπα απλή, όχι όμως και εύκολη. Και πρώτα πρώτα ποιος είσαι εσύ; Είσαι σε θέση να γνωρίζεις πραγματικά τον εαυτό σου; Είσαι σίγουρος/η ότι αυτά που σου αρέσουν, αυτά που ποθείς κι αυτά που απεχθάνεσαι είναι πραγματικά δικά σου; Μην κάνετε τον κόπο να μπειτε σε νοητικούς συλλογισμούς. Δεν θα είχε κανένα νόημα. Αντιθέτως, ξεχάστε για λίγο αυτό το κατά τα άλλα υπέροχο εργαλείο, τον Νου σας, και ζήστε για λίγο τη στιγμή σαν να ήσασταν κάποιο... ζώο! Μπορεί να ακούγεται πρωτόγονο αλλά, πιστέψτε με, δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από την αίσθηση του Είμαι. Αυτό, απλά και μόνο ως τεχνική για να αρχίσετε να βρίσκετε σιγά σιγά τον πραγματικό σας Εαυτό και όχι τις νοητικές προβολές που μπορεί να σας ξεγελάσουν.

Θα έχετε ενδεχομένως ακούσει για το λεγόμενο «λευκό φως στο τέλος του τούνελ» που είδαν άνθρωποι που άγγιξαν το θάνατο. Πολύς λόγος έχει γίνει γύρω από το συγκεκριμένο ζήτημα χωρίς όμως να δοθεί κάποια εξήγηση. Υπάρχει μια νεομυθολογική, σχετική με το ζήτημα, άποψη - η ίδια που σχετίζεται με την έννοια του matrix - που υποστηρίζει ότι η εν λόγω εικόνα δεν είναι τίποτα άλλο πέρα από την είσοδο του εργοστασίου «ανακύκλωσης» των ψυχών. Ένα σημείο όπου αγκιστρώνεται η συνείδηση του ετοιμοθάνατου και που τον τραβάει απευθείας στη διαδικασία της επαναγέννησης. Σκοπός εδώ δεν είναι βέβαια να αποδείξουμε το αληθές ή μη της παραπάνω άποψης, αλλά να κάνουμε την εξής απλή διαπίστωση: η «εικόνα» που έχουμε κατά τη μετάβαση μας από τη ζωή στο θάνατο είναι ενδεικτική για το τι πρόκειται να ακολουθήσει. Η στιγμή εκείνη μπορεί να είναι αληθινά σοκαριστική αλλά υπάρχουν και ευχάριστα νέα: έχουμε μια ολόκληρη ζωή μπροστά μας για να μάθουμε να πεθαίνουμε σωστά! (Βέβαια, για καλό και για κακό, ας κάνουμε λίγο πιο γρήγορα.)

Όλα τα παραπάνω βέβαια, μέσα στα πλαίσια της συνειδητής ζωής και κατ' επέκταση του συνειδητού θανάτου. Μιας και μιλήσαμε όμως για «επέκταση» αντιλαμβάνεστε ότι κάτι τέτοιο προϋποθέτει την έννοια του Χώρου. Η οποία σύμφωνα με την σύγχρονη φυσική είναι ένα και το αυτό με την έννοια του Χρόνου. Αυτό το σημειώνω απλά και μόνο για να σας δώσω το απτό παράδειγμα της μη γραμμικότητας της ζωής μας. Μπορεί, δηλαδή, από τη στιγμή της γέννησης να έχουμε μια σαφή γραμμική πορεία προς το θάνατο αλλά είναι όντως έτσι τα πράγματα; Το σώμα μας είναι πεπερασμένο, σύμφωνοι, αλλά το σε ποια στιγμή αυτής της πορείας βρισκόμαστε είναι μια νοητική ψευδαίσθηση! Θα έλεγα πως το τελευταίο αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα αίτια του φόβου που μας προκαλεί η έννοια του θανάτου. Η απουσία δηλαδή σαφούς σημείου αναφοράς σε σχέση με το που βρισκόμαστε. Κάτι σαν το "vertigo" που παθαίνουν οι πιλότοι έτσι και οι άνθρωποι που δεν ξέρουν ποιοι πραγματικά είναι - δηλαδή αυτοί που χάνουν διαρκώς το παρόν τους -

Θάνατος

Συντάχθηκε απο τον/την Μαίρη Μπρούσου
Τετάρτη, 24 Μαΐου 2006 19:00

αισθάνονται χαμένοι και τρομοκρατημένοι μπροστά στο ενδεχόμενο του να βρεθούν σε ένα σταυροδρόμι (ένα τέτοιο είναι και το κατώφλι του θανάτου) όπου θα πρέπει να αποφασίσουν συνειδητά ποιο δρόμο θα επιλέξουν από 'κει και πέρα. Κι έτσι ξεκινάει ένα απίστευτο γαϊτανάκι ψευδαισθήσεων γιατί κλείνοντας τα μάτια νομίζουμε ότι θα γλιτώσουμε από τον ίλιγγο! (Προσοχή μόνο στους καλοθελητές που θα σας προσφέρουν το χέρι τους ως καθοδήγηση εφόσον εσείς θα έχετε τα μάτια σας κλειστά. Και αν αποφασίσετε να τους ακολουθήσετε τουλάχιστον παζαρέψτε το αντίτιμο - θυμάστε, το αντίτιμο που λέγαμε παραπάνω...)

Όταν κάποιος συνειδητοποιήσει το πώς λειτουργεί το πράγμα, τότε πραγματικά δεν έχει πλέον να φοβηθεί τίποτα. Κι αυτό δεν έχει να κάνει ούτε με το πόσα βιβλία θα έχει διαβάσει, ούτε με το πόσες μύσες θα έχει περάσει. Γιατί υπάρχει μόνο ένας αληθινός πυρήνας μέσα μας και μόνο αυτός γνωρίζει την προσωπική τοπογραφία μας την κάθε στιγμή. Αυτόν τον πυρήνα, λοιπόν, οφείλουμε να σεβαστούμε. Άλλωστε αν δεν το κάνουμε θα είναι σαν να προδίδουμε το μόνο πράγμα που έχουμε και στο οποίο ανήκουμε. Ας πούμε ότι κάθε άλλος τρόπος αντιμετώπισης του ζητήματος είναι, απλώς, «αμαρτία». Προφανώς το μόνο είδος αμαρτίας που μπορεί να υπάρξει...

Μαίρη Μπρούσου ©